

Dzięki malowniczemu położeniu ośrodka, który usytuowany jest niedaleko morskiego brzegu, goście konferencji umilali sobie przerwy w obradach spacerami po plaży. W celu urozmaicenia pobytu przybyłym na konferencję gościom organizatorzy przygotowali krótki spektakl teatralny. Monodram pt. *Oszalala* w reżyserii Anatola Wierchowskiego przedstawiła doktorantka Uniwersytetu Szczecińskiego Magdalena Tkacz.

Tegoroczna konferencja zaowocuje XI tomem *Studiów Językoznawczych*, w którym opublikowana zostanie większość referatów zaprezentowanych podczas obrad.

Następne XXII kolokwium z cyklu *Synchroniczne i diachroniczne aspekty badań polszczyzny* zostanie zorganizowane w 2012 roku przez językoznawców z Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu, a miejscem obrad będzie Gniezno.

BEATA AFELTOWICZ
Szczecin

SPRAWOZDANIE Z XVII OGÓLNOPOLSKIEJ
KONFERENCJI ONOMASTYCZNEJ
CHREMATONIMIA JAKO FENOMEN WSPÓŁCZESNOŚCI,
OLSZTYN 9-11 września 2010 roku

W dniach 9-11 września 2010 roku w Olsztynie odbyła się XVII Ogólnopolska Konferencja Onomastyczna na temat *Chrematonimia jako fenomen współczesności*. Jej organizatorami były: Instytut Filologii Polskiej Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego w Olsztynie, Komitet Językoznawstwa Polskiej Akademii Nauk oraz Komisja Onomastyki Słowiańskiej przy Międzynarodowym Komitecie Słowistów. W konferencji wzięło udział ponad 80 naukowców z różnych ośrodków naukowych w Polsce (Białystok, Bydgoszcz, Częstochowa, Gdańsk, Kielce, Kraków, Lublin, Łódź, Olsztyn, Opole, Ostrołęka, Poznań, Siedlce, Słupsk, Szczecin, Warszawa, Wrocław) oraz w Europie (Bułgaria, Czechy, Niemcy, Słowacja, Ukraina). Łącznie w ciągu trzech dni wygłoszono 76 referatów.

Otwarcie konferencji nastąpiło 9 września 2010 roku o godz. 9.00 w Auli Marii i Georga Dietrichów w Centrum Humanistycznym Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego w Olsztynie. Georg Dietrich, przedsiębiorca z Offenburga, to postać, która położyła szczególne zasługi dla Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego. Przyczynił się do powołania Katedry Filologii Germańskiej w Wyższej Szkole Pedagogicznej w Olsztynie. Doprowadził do uruchomienia na Wydziale Humanistycznym Neofilologicznego Centrum Multimedialnego, któremu w 1997 roku nadano jego imię. W styczniu 1998 roku Rada Miejska w Olsztynie nadała Georgowi Dietrichowi tytuł Honorowego Obywatela Olsztyna. W roku 2000 wszedł

on w skład Rady Patronackiej Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego w Olsztynie, który w 2002 roku nadał mu tytuł doktora honoris causa. Wsparł finansowo budowę nowej siedziby Wydziału Humanistycznego Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego. W 2005 roku jedna z auli na tym wydziale otrzymała imię Georga i Marii Dietrichów, w niej właśnie miała miejsce uroczysta inauguracja XVII Ogólnopolskiej Konferencji Onomastycznej.

W imieniu organizatorów uczestników konferencji powitał dyrektor Instytutu Filologii Polskiej Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego w Olsztynie prof. UWM, dr hab. Sławomir Buryła. Następnie słowa powitania wygłosiła prof. Maria Malec, która pełniła funkcję przewodniczącej w czasie obrad plenarnych. Wystąpienie inauguracyjne na temat *Chrematonomastyka jako autonomizująca się subdyscyplina nauk onomastycznych* należało do Artura Gałkowskiego (Łódź). W swoich rozważaniach autor wyszedł od podziału warstwy własnej polszczyzny na nazwy własne mocne (np. antroponimy, toponimy) i nazwy własne słabe, osadzając w nich m.in. chrematonimy. Badacz doszedł do wniosku, że chrematonimy to jednostki leksykalne różnorodne pod względem formalno-motywacyjnym oraz jednostki reorganizujące tradycyjne wyobrażenie o nazwach własnych. Obecnie stanowią one najliczniejszą i najbardziej dynamiczną grupę onimów.

Kolejny referat *Jakie korzyści daje onomastyce chrematonimia* wygłosiła Aleksandra Cieślíkowa (Kraków). Badaczka przypomniała, że od 2002 roku polskie czasopismo naukowe „Onomastica” nie zawiera w podtytule informacji, że jest ono poświęcone tylko nazwom osobowym i geograficznym, ale również innym nazwom własnym. Przyczyną tego stanu rzeczy była także prężnie rozwijająca się gałąź onomastyki – chrematonomastyka.

Jako trzeci głos zabrał Pavol Odaloš (Banská Bystrica, Słowacja) z referatem *Dynamika chrématonymie ako faktor dynamizácie onymie*. Autor przybliżył słuchaczom rozwój chrematonomastyki oraz terminologii chrematonomastycznej w językoznawstwie słowiańskim. Wskazał czynniki zewnętrznojęzykowe, które miały istotny wpływ na masowy rozwój chrematonimii na Słowacji. Następnie omówił firmionimy słowackie powstałe po 1989 roku.

Po krótkiej przerwie obradom plenarnym przewodniczyła Aleksandra Cieślíkowa, w czasie których wysłuchano trzech wystąpień. Niezwykle ciekawy był referat Ernsta Eichlera (Niemcy) na temat *Chrematonymie in Leipzig*, w którym autor zrelacjonował rozwój badań chrematonomastycznych w Niemczech, począwszy od lat osiemdziesiątych XX wieku, kierunki tych badań oraz rodzącą się terminologię badawczą. Jana Marie Tušková (Brno, Czechy) przedstawiła tekst na temat *Tranonymizace a chrématonyma*. Badaczka wyszła od zdefiniowania procesu tranonymizacji. Korzystając z modelu typów tranonymizacji, stworzonego przez Rudolfa Šrámka, dokonała jego modyfikacji w celu omówienia własnego materiału onimicznego. W zakończeniu zaprezentowała pozajęzykowe i językowe skutki procesu tranonymizacji na przykładzie ojkonimów. Obrady plenarne pierwszego dnia konferencji zakończyło wystąpienie Barbary Czopek-Kopciuch (Kraków) *Zachodnioeuropejskie poglądy na chrématonimie*, w którym autorka zrelacjonowała stan badań nad chrematonimią w kręgu germanistów i romanistów. Stwierdziła także, że dotychczas dominowały badania materiałowe nad teoretyczno-metodologicznymi oraz że istnieją silne wahania w zakresie przedmiotu oraz metodologii badań. Zachodnioeuropejscy onomaści stosują w swoich badaniach różne terminy, jednakże nie funkcjonuje w ich pracach określenie „chrematonim”. B. Czopek-Kopciuch zakończyła swoje wystąpienie tezą, że badacze oni-

mii z Europy Zachodniej pasjonują się zagadnieniem funkcjonowania nazw w komunikacji językowej, porzucając kwestie terminologiczne.

Po przerwie obiadowej obrady przebiegały w czterech sekcjach w salach wykładowych Instytutu Filologii Polskiej Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego w Olsztynie. Pierwsza z sekcji (A) była niezwykle różnorodna pod względem tematycznym. Wygłoszono w niej następujące referaty: Małgorzaty Klinkosz (Gdańsk): *Potencjał nominacyjny kaszubskiego słownictwa w chrematonimach Pomorza Gdańskiego* oraz Aleksandra Kiklewicza (Olsztyn) i Klaudii Prokopczuk (Erlangen): *Rzeczy i brendy we współczesnym nazewnictwie rosyjskim (aspekty funkcjonalne)*.

Danuta Lech-Kirstein (Opole) w referacie *Metafora jako tworzywo nazw drinków*, omówiła ponad 1500 nazw napojów mieszanych i koktajli, które zgromadziła na podstawie współczesnych drukowanych leksykonów koktajli oraz internetowych kart menu restauracji polskich. Autorka doszła do wniosku, że tendencje nazewnictwa w odniesieniu do nazw drinków zostały obecnie zredukowane do jednej – marketingowej, której najlepszym narzędziem są nazwy metaforyczne.

Kolejna sekcja (B) była złożona z dwóch wystąpień. Pierwszymi referentami byli Beata i Andrzej Sieradzcy (Poznań), którzy mówili na temat *Nazwy zakonów poznańskich w XVI i XVII wieku*. Jako druga głos zabrała wybitna polska onomastka Maria Malec (Kraków), która wygłosiła referat *Tworzenie i funkcja skrótowców od oficjalnych nazw zgromadzeń zakonnych w Polsce*.

W sekcji C referentami byli następujący naukowcy: Zygmunt Saloni (Warszawa): *Nazwy własne w „Słowniku gramatycznym języka polskiego”*, Adam Siwiec (Lublin): *Terminy w teorii onomastycznej, ich rola w klasyfikacji i analizie nazw obiektów handlowych* oraz Romana Łobodzińska (Wrocław), która wystąpiła z tekstem *Imiona w różnych klasach chrematonimów*. Pierwszy z referentów, Zygmunt Saloni, przedstawił zawartość *Słownika gramatycznego języka polskiego* (Warszawa 2007, słownik obejmuje 180 tysięcy leksemów, w tym nazwy własne) oraz dążenie autorów do jego udoskonalenia oraz pełnej ilustracji form fleksyjnych, funkcjonujących w polszczyźnie (istnieje już 27. wersja pierwszego wydania słownika). Z kolei Adam Siwiec analizował początki i rozwój słowiańskiej terminologii onomastycznej. Stwierdził nieostrość semantyczną oraz rozchwianie terminów w różnych językach słowiańskich, co utrudnia definiowanie, klasyfikację, a także analizę wybranych grup onimicznych. Trzecia referentka, Romana Łobodzińska, przedstawiła definicję imienia, a następnie zaprezentowała bogaty materiał onimiczny, w którym imiona wystąpiły w różnych grupach chrematonimów. Swoje wystąpienie zakończyła charakterystyką funkcji, które pełni ta podgrupa antroponimiczna wykorzystana w procesie kreacji chrematonimów.

W sekcji D zaprezentowano trzy referaty: Hanna Бучко, Dmytro Бучко (Ukraina): *Onimia głównych ulic trzech miast Ukrainy*, Danuta Kopertowska (Kielce): *Cechy ogólnopolskie i właściwości lokalne współczesnej chrematonimii kieleckiej* oraz Henryka Munia (Lublin): *Chrematonimy we współczesnej prozie rosyjskiej*.

Pierwszy dzień konferencji zakończyło posiedzenie Międzynarodowej Komisji Onomastyki Słowiańskiej, w czasie którego referat wygłosiła Ewa Wolnicz-Pawłowska na temat *Naukowiec, ekspert, urzędnik – funkcje i role językoznawcy w procesach standaryzacyjnych*. Zrelacjonowano dotychczasowe dokonania onomastów w różnych krajach europejskich oraz wyznaczono nowe cele badawcze. Dokonano także wyboru nowego przewodni-

czącego Międzynarodowej Komisji Onomastyki Słowiańskiej, którym został dr hab. Artur Gałkowski z Uniwersytetu Łódzkiego. Z funkcji tej zrezygnowała dotychczasowa przewodnicząca prof. dr hab. Aleksandra Cieślíkowa.

Następnie odbyło się posiedzenie Komisji Onomastycznej przy Komitecie Językoznawstwa PAN, w czasie którego wysłuchano referatu Barbary Czopek-Kopciuch zatytułowanego *Prace Komisji Nazw Miejscowych i Obiektów Fizjograficznych przy MSWiA*.

Drugi dzień konferencji był niezwykle pracowity, ponieważ tego dnia wysłuchano łącznie 45 wystąpień. Referenci prezentowali wyniki swoich badań naukowych w czterech sekcjach przedpołudniowych oraz czterech popołudniowych.

Referaty wygłoszone w przedpołudniowej sekcji A były tematycznie związane z antroponimią, przede wszystkim z nazwiskami (bułgarskimi i niemieckimi). Ludwig Selimski (Veliko Tyrnovo, Bułgaria; UŚ, Polska) zaprezentował referat *Z badań nad nazwiskami odtoponimicznymi w Bułgarii*, w którym przedstawił stan badań nad nazewnictwem osobowym w Bułgarii. Stwierdził podrzędną rolę imienia w procesie identyfikacji osób oraz wskazał na prymarną w języku bułgarskim funkcję przydomka. Z kolei Zenon Lica (Gdańsk) przedstawił *Niemieckie zjawiska fonetyczno-fonologiczne i słowotwórcze w nazwiskach pomorskich*. Materiał antroponimiczny zaczerpnięto ze *Słownika nazwisk współcześnie w Polsce używanych* opracowanego przez Kazimierza Rymuta. Badacz drobiazgowo omówił zmiany fonetyczno-fonologiczne oraz słowotwórcze w nazwiskach pomorskich o proveniencji niemieckiej. Danuta Makowska (Olsztyn) w wystąpieniu *Formy deprecjatywne imion i nazwisk w języku polskim* stwierdziła, że deprecjatywność to kategoria gramatyczna rzeczowników męskoosobowych. Autorka przedstawiła sposoby realizacji tej kategorii poprzez środki językowe oraz omówiła funkcje form deprecjatywnych. Z kolei Alexandra Chomová (Banská Bystrica, Słowacja) zaprezentowała referat *Názvy poistných produktov slovenských poistovní*, w którym dokonała analizy nazw współczesnych firm ubezpieczeniowych na Słowacji. Swoją uwagę skupiła na ich funkcjach komunikacyjnych, dokonała także ich klasyfikacji semantycznej i strukturalnej.

Referaty zaprezentowane w kolejnej sekcji (B) były tematycznie bardzo różnorodne. Uczestnicy konferencji wysłuchali sześciu następujących wystąpień: Urszuli Kęsik (Słupsk): *Chrematonimy w literaturze (na przykładzie współczesnej powieści kryminalnej)*; Moniki Czerepowickiej (Olsztyn): *Elektroniczny słownik nazw własnych Warszawy „Topostaw”*; Joanny Kuć (Siedlce): *Nazwy firm szkoleniowo-doradczych jako chrematonimy*. Kinga Zawodzińska-Bukowiec (Kraków) w referacie *Pseudonim kupiecki czy nazwa firmy?* przyjrzała się drodze rozwoju pseudonimu kupieckiego od okresu międzywojennego do dziś oraz rozpatrzyła jego stosunek do współczesnych firmonimów. Stwierdziła, że współczesne firmonimy pod względem skukturalno-semantycznym wzorują się na międzywojennych pseudonimach kupieckich, ale przede wszystkim wykorzystują ich funkcję marketingową.

W referacie dwóch słowackich onomastów, Juraja Hladkego i Andreja Závodnego, na temat *Neslovanské hydronymá na západnom Slovensku* zaprezentowano wpływ nazw etnicznych, genetycznie obcych (np. węgierskich, niemieckich) na hydronimy zachodniej Słowacji. Analizie poddano nazwy dorzecza Nitry, dolnego Hronu, dorzecza Myjary, Rudavy, Maliny i Chojnicy. Autorzy opracowania doszli do wniosku, że hydronimy są źródłem historii osadnictwa badanego terytorium, gdyż przechowują nazwy grup plemiennych zamieszkujących tereny położone przy badanych rzekach.

Andrea Goóťšová (Słowacja) w referacie *Názvy slovenských kúpalísk v komparatívnych súvislostiach s hydronymami* analizowała motywację współczesnych nazw basenów, aquaparków i kąpielisk na Słowacji w komparatywnych związkach z hydronimami. Stwierdziła, że istnieją cztery źródła motywacyjne omawianych nazw: ojkonimy, antroponimy, nazwy terenowe oraz internacjonalizmy.

W sekcji C wygłoszono teksty, w których omawiano zbiory antroponimów historycznych i współczesnych (Henryka Sędziak (Łomża – Białystok): *Nazwiska rektorów i wykładowców kolegium pijarskiego w Łomży (1774–1807)*; Anna Kamińska (Warszawa): *Nazwiska z sufiksem „-uk” w antroponimii polskiej na podstawie przykładów ze „Słownika nazwisk używanych w Polsce na początku XXI wieku” Kazimierza Rymuta*), chrematonimy (Weronika Rudnik (Olsztyn): *Chrematonimia od kaszubskich imion Książąt Pomorza Gdańskiego*; Jarosław Szuta (Słupsk): *Chrematonimia na przykładzie nazewnictwa Słupska i regionu słupskiego*), toponimy (Iwona Kozłowska (Olsztyn): *Wybrane nazwy topograficzne okolic Lubawy*) oraz urbozonimy (Agnieszka Kołodziej (Wrocław) i Petra Fojtů (Ołomuniec): *Leksykograficzne opracowanie jednostek urbozonimicznych w językach słowiańskich: problematyka gromadzenia i próba systematyzacji materiału (Projekt słownika urbozonimów słowiańskich)*). Z ostatniego wystąpienia dowiedzieliśmy się, że zadaniem, którego podjęły się autorki słownika, jest zgromadzenie około 30 tysięcy urbozonimów z różnych języków słowiańskich, a następnie ich semantyczno-formalna analiza, ukazanie źródeł motywacji oraz charakterystycznych sposobów kreacji. Gromadzenie materiału onimicznego dokonywane jest głównie na podstawie ankiet, ale także materiałów ze schronisk dla zwierząt oraz z internetowych kalendarzy, zawierających imiona zwierząt.

Kolejna sekcja D skupiła badaczy, których interesowały różne typy chrematonimów, użycia tekstowe oraz metody ich badania. W tej części konferencji głos zabrały następujące uczestniczki: Alicja Nowakowska (Wrocław): *Chrematonimiczny potencjał frazeologizmów*; Małgorzata Spychała (Poznań): *Zastosowanie metod statystycznych w analizie ideonimii filmowej* oraz Bożena Frankowska-Kozak (Szczecin): *Innowacje derywacyjne w chrematonimii pomorskiej*. Halszka Górny (Kraków) wygłosiła referat *Nazwy własne placów targowych w wybranych miastach Polski – swoistość miejsca a model nazewnictwa*. Autorka dokonała opisu nazw placów targowych w trzech miastach Polski (Krakowie, Warszawie, Rzeszowie) w ujęciu historyczno-porównawczym. Przyjrzenie się sposobom nominacji i strukturze wybranej grupy nazw własnych w aspekcie synchronicznym i diachronicznym, z uwzględnieniem różnych sytuacji komunikacyjnych, czynników historycznych, topografii i wielkości określonej aglomeracji, pozwoliło badaczce uchwycić różnice ilościowe i ustalić nieco odmienny repertuar nazw w poszczególnych ośrodkach przy zachowaniu zbliżonego modelu onimicznego. Referat zakończono konstatacją, że nazwy własne targowisk, odzwierciedlające specyfikę danego miasta, wpisują się jednocześnie w tendencje uniwersalistyczne w urbanonimii.

Ostatni referat w sekcji D *Techniki nominacyjne w zakresie współczesnego nazewnictwa wyrobów piekarniczych i cukierniczych* wygłosiła Violetta Jaros (Częstochowa). Badaczka zgromadziła blisko tysiąc współczesnych nazw wyrobów piekarniczych i cukierniczych, których elementami były zarówno nazwy własne, jak i jednostki apelatywne (w tym odpriapialne). Założeniem badawczym autorki było ustalenie podstawowych technik nominacyjnych w tej grupie nazw.

Drugiego dnia konferencji po przerwie uczestnicy sympozjum obradowali także w czterech sekcjach popołudniowych.

W pierwszej sekcji (A) swoje referaty przedstawili: Magdalena Graf (Poznań): *Nazwa własna, przedmiot własny – uwagi o literackiej chrematonimii*; Izabela Domaciuk-Czarny (Lublin): *Chrematonimy na stronach internetowych wirtualnych państw i społeczeństw*; Irena Kałużyńska (Warszawa): *Zagadnienia chrematonimii chińskiej*; Małgorzata Pawlikowska (Olsztyn): *Nazwiska mieszkańców parafii Strzegowo w powiecie mławskim* oraz współorganizator XVII Ogólnopolskiej Konferencji Onomastycznej Jerzy Duma (Olsztyn – Warszawa): *Kilka ciekawych nazw terenowych Pomorza Zachodniego (z wieloznacznym zakończeniem *-anz, niem. -anz)*. Punktem wyjścia rozważań Jaromíra Krški (Banská Bystrica, Słowacja) zatytułowanych *(Chrémato)nymické modely v synchronno-diachrónnych súvislostiach* było modelowe ukształtowanie nazw własnych w diachronii, czyli odpowiedź na pytanie, jak kształtowała się modelowa teoria słowackiej i czeskiej onomastyki. Autor analizował modelowe teorie propriów Vincenta Blanára, Milana Majtána, Rudolfa Šrámka oraz Jany Pleskalovej. Modelowa teoria słowackiej chrematonimii została zilustrowana przykładami nazw, które w swojej pracy doktorskiej zgromadziła i zaprezentowała Lenka Garančovská (Banská Bystrica).

Część referatową w sekcji B rozpoczęła Leonarda Dacewicz (Białystok), która prezentowała wyniki badań nad *Nazwami moskiewskich uczelni w okresie postradzieckim*. Autorka dokonała krótkiego porównania nazw uczelni moskiewskich (290 nazw, dane z 2009 roku) i polskich (387 nazw, o których prof. L. Dacewicz mówiła w czasie poprzedniej XVI Ogólnopolskiej Konferencji Onomastycznej we Wrocławiu). Konkludując, badaczka stwierdziła, że nazwy moskiewskich uczelni cechuje znaczny schematyzm (człon utożsamiający oraz towarzyszące mu człony dyferencyjne) oraz monotonia semantyczno-strukturalna. Drugi referent, Henryk Duszyński (Bydgoszcz), mówił o *Nazwach białoruskich kawiarni, restauracji i barów*. Materiał onimiczny pochodził z 2008 roku. Celem referatu była próba ukazania tendencji nazewniczych w nazwach białoruskich lokali gastronomicznych oraz odpowiedź na pytanie: czy procesy globalizacji dotyczą także nazewnictwa omawianego terytorium i czy cechuje je swoisty koloryt lokalny.

Kolejni uczestnicy konferencji, Elena Palinciuc i Paweł Dudek (Kraków), przedstawili tekst na temat *O hrabim Murdel-Bęskim, Lilce, Mirce..., czyli o autografonimach wybranych twórców dwudziestolecia międzywojennego*. Bazę materiałową referatu stanowiło 2736 listów, których autorami byli polscy pisarze z okresu dwudziestolecia międzywojennego, m.in. Maria Dąbrowska, Jarosław Iwaszkiewicz, Julian Tuwim. Zgromadzono około 300 autografonimów, czyli imion własnych funkcjonujących w charakterze podpisu w epistolografii. Referenci przedstawili i omówili także kilka różnic między pseudonimem a autografonimem.

Beata Afeltowicz (Szczecin) w referacie *Kilka uwag na temat współczesnych falaronimów polskich* stwierdziła, że we współczesnej terminologii onomastycznej falaronimy to nazwy orderów, odznaczeń i tytułów. Stan polskich badań językoznawczych nad tą grupą onimiczną jest bardzo ubogi. Inwentarz polskich jednostek falaronimicznych tworzy zbiór 44 nazw. W referacie analizie formalno-semantycznej poddano polskie falaronimy cywilne i wojskowe, usankcjonowane prawnie po 1989 roku.

Celem referatu Kingi Banderowicz (Poznań) *Mens sana in corpore sano. Współczesne tendencje w nazewnictwie polskich sanatoriów* było ukazanie podstawowych tendencji

w tytułowaniu obiektów rynku usług sanatoryjnych. Bazę materiałową stanowiło 317 chrematonimów uzdrowiskowych z obszaru 77 miejscowości w Polsce. Autorka zaprezentowała formalno-semantyczną charakterystykę zgromadzonych onimów oraz omówiła ich funkcje (dominowała funkcja estetyczna).

Mariusz Rutkowski (Olsztyn) w wystąpieniu *Od wiedzy o denotacie do definicji. Problem definiowania w „Słowniku konotacji nazw własnych”* skupił uwagę na wartości konotacyjnej nazwy własnej, czyli na utrwalonym w świadomości społecznej zbiorze sądów i wyobrażeń o denotacie danej nazwy. Badacz na wybranych przykładach prezentował wartości konotacyjne nazw obiektów jednowymiarowych (trwałych, np. *Einstein*) oraz wielowymiarowych (zmiennych, np. *Japonia*).

Niezwykle heterogeniczną pod względem tematów poruszanych w wystąpieniach była kolejna sekcja C. Swoje referaty zaprezentowali w niej: Maria Varga (Westungarische Universität): *Die mehrfache Taufnamengebung bei der deutschen Bevölkerung in Ungarn im 18 Jahrhundert*; Edward Breza (Gdańsk): *Germańskie imiona teoforyczne u obywateli polskich*; Zofia Abramowicz (Białystok): *Sposoby identyfikacji ludności żydowskiej w Białymstoku w XIX wieku w świetle metryk Gminy Żydowskiej*; Urszula Bijak (Kraków): *Chrematonimy odhydronimiczne* oraz Mirosława Świłała-Cheda (Łódź): *Z metodologii badań nad nazwami firm*. Referat Pawła Swobody (Kraków), *Nazwy komitetów wyborczych w wyborach samorządowych w województwie śląskim*, był poświęcony nazwom komitetów wyborczych w wyborach samorządowych w województwie śląskim w 2006 roku. Celem badawczym autora było sprawdzenie, jak w tej grupie socjoideonimów odbijają się sygnalizowane przez socjologów i politologów modele zachowań uczestników życia politycznego na szczeblu lokalnym. W referacie zasygnalizowano także problemy z zakresu struktury omawianych nazw, które utrudniają ich interpretację.

W sekcji D jako pierwsza wystąpiła z referatem *Хремотоними в България, създадени на домашна почва* wybitna bułgarska językoznawczyni oraz stała uczestniczka polskich konferencji onomastycznych Лиляна Димитрова-Тодорова (Bułgaria). Badaczka zrelacjonowała w nim stan badań nad chrematonimią bułgarską. Stanisława Sochacka (Opole) wygłosiła referat etymologizujący *Zagadkowa nazwa śląska Kornowac*. Następnie swoje teksty zaprezentowały dwie badaczki chrematonimii słowackiej: Ivana Kopásková: *Jazyková a mitojazyková stránka v oblasti pomenúvania obuvi* oraz Gabriela Slezáková: *Názvy filmov ako špecifických chrématoným a ich slovensko-poľské preklady*. Jako ostatni w tej części konferencji swój referat na temat *O nazwach kategorii pociągów* przedstawił Piotr Tomasik (Bydgoszcz).

Drugi dzień konferencji zakończył się uroczystą kolacją w sali o nazwie „Zakątki Europy” w hotelu „Relax”, w którym byli zakwaterowani uczestnicy sympozjum.

Trzeci i zarazem ostatni dzień konferencji przebiegał początkowo w czterech sekcjach, a następnie odbyły się obrady plenarne.

W sekcji pierwszej (A) wysłuchano trzech wystąpień. Dwa z nich były związane z nazwami aptek lubelskich (Anna Czapla (Lublin): *Semantyka nazw lubelskich aptek* oraz Agnieszka Kutyla (Lublin): *Klasyfikacja nazw lubelskich aptek*). Trzecim był referat Lenki Garančovskiej i Martina Ološtiaka (Słowacja) *O spôsoboch tvorenia chrématoným*. Obecna na konferencji współautorka referatu, Lenka Garančovská, przedstawiła słowotwórcze sposoby tworzenia nazw chrematonimicznych w języku słowackim oraz ich klasyfikację. Ilustrację materiałową stanowiło 1247 nazw produktów nabiałowych, wśród których wyróż-

niono i scharakteryzowano z jednej strony chrematonimy intralingwalne, interlingwalne oraz hybrydy nazewnicze, z drugiej zaś – nazwy jednowyrazowe i wielowyrazowe.

W kolejnej sekcji referatowej (B) wysłuchano trzech wystąpień. Elżbieta Rudolf-Ziółkowska (Warszawa) podjęła temat *Lwowian w księgach metrykalnych Katedry Lwowskiej (XVII w.)*. Dwa następne referaty były związane z chrematonomastyką. Ewa Badyda (Gdańsk) mówiła *O problemach z ustaleniem postaci chrematonimu – na przykładzie nazw polskich wyrobów cukierniczych*. Z kolei Małgorzata Magda-Czekaj (Kraków) próbowała dać odpowiedź na pytanie postawione w tytule referatu *Czy nazwy herbat to chrematonimy?* Zdaniem autorki zgodnie z definicją chrematonimu użytkowego, można powiedzieć, że nazwy herbat są językowym dowodem ludzkiej aktywności w kategorii marketingowej. Powstawały one w wyniku procesu transonimizacji oraz onimizacji. Nazwy herbat są efektem zmysłnej, zazwyczaj słownej kombinatoryki, w której dużą rolę odgrywały czynniki leksykalne, frazeologiczne, morfologiczne i semantyczne.

Sekcja trzecia (D) zdominowana była przez uczestników z Bułgarii. Мария Ангелова-Атанасова oraz Соня Семова (Veliko Tŭrnovo, Bułgaria) przedstawiły tekst na temat *Тезаурусът на българската топонимия като проект и реализация*, zaś Тодор Балкански oraz Кирил Цанков (Veliko Tŭrnovo, Bułgaria) wygłosili referat *Български селищни имена от български произход*. Ostatni referat Doroty Czyż (Ostrołęka) dotyczył *Nazw ulic pamiątkowych w Ostrołęce*.

W ostatniej sekcji (D) wystąpiły trzy badaczki: Anna Jacenko (Opole): *Rola chrematonimów w autoprogramowaniu lingwistycznym osób z chorobą afektywną dwubiegunową*, Wanda Szulowska (Olsztyn): *Wybrane kresowizmy w nazwiskach współczesnych olsztynian* oraz Marta Wilczewska (Olsztyn): *Nazwy terenowe powiatu kolneńskiego z określeniem barwy*.

Podczas obrad plenarnych, zwińczających XVII Ogólnopolską Konferencję Onomastyczną z udziałem gości zagranicznych, wygłoszono dwa referaty. Małgorzata Rutkiewicz-Hanczewska (Poznań) w wystąpieniu *Chrematonimy w procesie ich generowania – typologia gatunku* relacjonowała stan swoich badań na ten temat, zaś Ewa Rogowska-Cybulska (Gdańsk) mówiła o *Roli słowotwórstwa w kształtowaniu wartości perswazyjnej chrematonimów (na przykładzie nazw gdańskich firm handlowych i usługowych)*. Obrady plenarne zakończyła dyskusja na temat problemów, z którymi stykają się badacze współczesnej onimii.

W imieniu organizatorów uczestników konferencji pożegnał prof. dr hab. Jerzy Duma, podziękował wszystkim za zainteresowanie, uczestnictwo i udział w dyskusjach. Organizatorzy XVII Ogólnopolskiej Konferencji Onomastycznej zaplanowali także wydanie referatów w tomie pokonferencyjnym. Wstępnie ustalono, że kolejna XVIII Ogólnopolska Konferencja Onomastyczna odbędzie się na Uniwersytecie Łódzkim w 2012 roku.

Uczestnicy sympozjum podkreślali ogromny horyzont prowadzonych badań onomastycznych w Polsce i za granicą, brali czynny udział w dyskusjach podsumowujących pracę każdej z sekcji, mieli możliwość wymiany poglądów na poruszane w wystąpieniach referaty. Młodzi uczestnicy mieli natomiast okazję poznać znane w świecie naukowym autorytety, których opracowania nie są im obce we własnej pracy naukowej i dydaktycznej.